

Като видѣ че нѣма никое спасеніе, старицата отведе комисіята въ една подземна стая подь самый олтарь.

— Дѣ е заключена? питаше Гебхардтъ.

— Тука... и показваше на едни малки вратца.

— Чакайте, чакайте, викаше сестра Агнета като идеше тичишкомъ. Агнета беше онѣзи калугерица която беше сънувала преди 20 години за Варваръ че е жива заровена. Тя припомни сѣна си и безъ да знае защо влизатъ въ този подземникъ идеше да види, но въ туй време пристигна и Епископътъ

— Какво има? питаше ѣж сѣдникътъ.

— Иди Н. Преосв. Епископътъ. И наистина Епископътъ крайно огорченъ за тѣзи клевети, които групама връхъ покровителствуемый отъ него мѣнастырь, дойде самъ си да ся увѣри въ слѣдствіята на туй придврваніе.

— А, вые ли стѣ, Ваше Преосвященство?

— Да; но какво търсите тука въ тѣзи гробница?

— Защото тука е, казватъ, избата дѣто е заключена нещастната жена, за която безименното писмо точно опредѣляваше, отвърна каноникътъ.

— Отварийте, заповѣда сѣдникътъ.

Нещастната Варвара замръзна отъ страхъ като слушеше отъ избата си тѣзи голѣма глѣчка да става и не можеше да си истълкува причинитѣ ѣ, еще и неможеше да разбере каква е тѣзи голѣма свѣтлина отъ вѣнъ. Ето и вратата ся блѣснахъ и отворихъ.

Първый щото влезе беше сѣдникътъ, но и той ся сепна и ся дръпна на задъ, защото отъ онази изба излизаше таквазъ голѣма воня, щото не можеше да ся търпи. Съ сичко туй влѣзохъ сички.

Какво ужасно зрѣлище!